Írta: Tamási Orosz János
2015. február 22. vasárnap, 14:07

Mindenekelőtt – szeretettel. A legnagyobbal, a legtermészetesebbel; sok éve érzem ezt Kunhegyesi Ferenc újabb s újabb munkái láttán. Amit képvisel, nem kevés: a művészközt ársaság állandó jelenlétének és csorbíthatatlanságának joga, a művészet olyan fokú létezésének megjelenítése, amely már-már a létformák darwini tudományába tartozó: akár természettudományos definícióval is körülírhatjuk, mely szerint a művész az evolúciós láncban a kezdetektől minden eljövendőig jelenlévő homo sapiens sapiens.

De azt is mondhatnánk: az a kivétel, amely egyedüliként képes bizonyítani az exogenezis-elméletek alapját; mert a művész minden korban úgy él közöttünk, mint aki ugyan szervesen ide tartozik, s mégis egy különös, furcsa, nagyon távoli világ emlékőrzőjeként szembesít bennünket fel nem ismert ideáink képzeteivel.

Nem csupán felébreszti s kiteljesíti bennünk a vágyat a szép, a tökéletes, az emberisteni iránt, hanem felidézi annak távoli emlékét: már jártunk ott, éltünk általa, valamikor fogantatásunk idején, amikor kezdetben a lélek táplálja a test sejtjeit. Engedjék át magukat ennek a képnek, merítkezzenek meg egyszer benne, hogy megértsék: milyen makacs erővel, milyen szelíd szeretettel is ösztönöz bennünket a művészet arra, hogy felismerjük lelkünk bölcsőjének ringató ritmusát.

Ilyen művészember közöttünk Kunhegyesi Ferenc, kicsit madárléptű, ez a jelző bennem egyszerre valóságos és képzelettel teli; mert hát sok évig táncosként járta a világot, s ezt a

táncot azóta is őrzik léptei, a könnyed, kicsit suhanó mozgás, ám ez csak oly ott van festményein, festményeiben, rajzain, rajzaiban; átsuhan, mint a híres színész, aki egyszer épp így fejezte ki önmagát, „csak átsuhanni szerettem”, és a festő is, a színek, a motívumok, a kompozíciók precíz kidolgozása közepette is mintha csak átsuhanna közöttük; alkotásai előtt mintha látnánk, pontosan és szépen, azt a kavargó, hullámszerű, libbenő mozgást, amit az elröppenő madár szárnyai hagynak maguk után a levegőben, azon a lég- s portéren, amelyen átnézve figyeljük s értelmezzük a Kunhegyesi-festmények álomszerű valóságát. Ez az észrevehetetlen, nagyon lágy, nagyon finom vibrálás hatja át a képek felszínét, épül bele az „olajfestékpixelek” felületébe, teszi sejtelmessé, lebegővé – átrebbenővé – a Kunhegyesi-misztérium, a Kunhegyesi-genezis alkotórészeit, villanatait.

Himnikusan fogalmazok, engedtessék ez meg nekem, a sok éve tartó figyelem okán. Egyszerűbb módon meglehet, az öntörvényűség felületeit, a szabályszegés szabályszerűségét vizsgálnám itt, azt a csodát, ahogyan egy-egy festmény megszületik az ecset- és egyéb eszközök nyomán; ahogyan ez a festő meglehet, pontosan ismeri s látja előre a megfestendő képet, készít rajz- és színvázlatot, kiméri az ecset nyelével a perspektíva arányait a matérián, de ez az egész valahol a közepénél, talán már a vége felé, olykor, meglehet, az első szín felvitelének pillanatában – szertefoszlik. Marad annyi, amennyi a precíz képalkotáshoz szükségeltetik, épp csak a legszükségesebb marad a minden képzőművészeti alkotás mögött törvényként figyelő geometriából, a magzat megőrzi tehát a fizikai egészség meglétének szükségszerű készségeit, ám – magzattá képződik. Hogy végül álomszerű emberarcok, s még álomlátóbb Istenarcok lépjenek elénk, valami elfeledett titkokkal teli, matériákon átlépő, azt meghaladó világból.

Amely világ hát bennünk képződött valamikor, oly könnyen előhívjuk, amikor hiányát érezzük, de aztán ismét csak megfeledkezünk róla; álmodtam, mondjuk a következő órák valamelyikében társunknak, álmodtam valami különöset. Már nem emlékszem rá, lehet, története, még álomszerű, sem volt, képek tűntek elő s szakadtak szét, mintha sok-sok színes homokot fújna a szél, a portölcsérekben néha képek álltak össze, arcok, tájak, tekintetek, majd szétfoszlottak; olyan – álmok, mondjuk bizonytalanul a társnak, nem nagyon van rá pontos szavunk, fogalmunk; az egész olyan, mint ami megmarad az álmokból, tesszük hozzá, nagy sokára. Amikor karnevállal álmodunk, de azok a képek nem az általunk valóságosan látott karnevál pillanatai, s még csak nem is az, amit álmodtunk arról; hanem az, amit felidézünk, megébredve; és meglehet, nem is ezt láttuk. Az álomban a karnevált láttuk, itt annak lelkét; álmainkban hol látott és hol sem látott embereket láttunk, és tájakat, és vándorokat, prófétákat, holdbéli csónakosokat, most viszont mindennek lelke lép elénk, jelenik meg, egy éles és mégis elmosódott álomfotográfián. Színes dagerrotípiákat látunk, de olyan korban készültek, amikor a képeken ezt még csupán érezték; a képek lelke őrizte a színeket, s a felületek sötétbarna szépiába öltöztek.

Beértek, összegződtek Kunhegyesi Ferenc festőművészi törekvései. Sok éve küzdött érte, az eredményében magam sohasem kételkedtem, s ma már csak azt várom, kíváncsian: a világ mikor fogja felismerni festményeinek csodáját? Az „Isten arca” címen prezentált kiállítás most a József Attila Színház galériájában várja önöket, április 19-ig. Varázslattal, álmokkal, de mindenekelőtt – szeretettel.

(*Forrás: http://mkdsz.hu)*

Válogatás a művész képeiből: www.**kunhegyesiferenc**.**hu**

